

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 164/07-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť M. J., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátkou JUDr. V. F., K., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Toš 45/2006 zo 7. decembra 2006 a porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2007 doručená sťažnosť M. J., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. V. F., K., ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivý súdny

proces podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Toš 45/2006 zo 7. decembra 2006.

Zo sťažnosti vyplýva, že označeným uznesením najvyššieho súdu bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a ostatných obžalovaných proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“) sp. zn. PK 1 Tš 1/2005 zo 6. júna 2006, ktorým bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), i) a j) Trestného zákona v znení účinnom do 31. augusta 2003 a bol odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody na doživotie.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že v odvolaní proti označenému rozsudku špeciálneho súdu *«uviedol konkrétne dôvody, pre ktoré považuje súd prvého stupňa za zaujatý pretože... neumožnil vykonať všetky dôkazy a tie dôkazy, ktoré vykonal vyhodnotil napriek nesporným rozporom výlučne v neprospech sťažovateľa. ...*

1. *Sťažovateľ požadoval vypočuť vyšetrovateľov... k ozrejmieniu skutočností kto napomáhal... pri objasnení jednotlivých trestných činov a akým spôsobom vystupovali jednotliví obžalovaní k vyšetrovaniu.*

2. *V priebehu celého vyšetrovania sťažovateľ opakovane poukazoval na skutočnosť, že motív jeho konania vyplýva najmä z ekonomickej stránky prípadu, ktorá je však predmetom iného trestného konania na základe rozdelenia procesu „DEVÍN BANKA“ v decembri roku 2005 a pri náležitom vyhodnotení dôkazov by súd musel dospieť k záveru, že nemal žiaden konkrétny dôvod na usmrtení jednotlivých poškodených. ...*

3. *Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že znalci pri všetkých skutkoch ktoré sú mu kladené za vinu považujú priebeh skutkového deja opísaný jeho výpoveďami za pravdepodobný, no napriek týmto skutočnostiam súd prvého stupňa a poťažmo, aj porušovateľ mojich práv z týchto skutočností nevyvodil príslušné závery, ktoré majú nesporne vplyv na rozhodnutie o vine a treste. ...*

4. *Ako som už uviedol moje právo na obhajobu bolo porušené tým, že napriek rozporným výpoveďami som mal s obž. J. L. spoločného obhajcu..., ktorý ma presvedčil aby som vraždu neb. B. vzal na seba namiesto druhého jeho klienta...*

5. Podľa názoru sťažovateľa došlo aj k pochybeniam pri ustálení správnosti jednotlivých dôkazov a tie bolo možné odstrániť jedine vykonaním ďalšieho dokazovania, ktoré navrhol a ktorým nebolo vyhovené.

6. Zaujatosť postupu súdu... vyplýva... aj zo skutočnosti, že nevyhovelo ani návrhom na kontrolné znalecké dokazovanie z odboru psychológie...

Sťažovateľ zastáva názor, že výnimočné okolnosti tohto prípadu spočívajúce aj v uloženom doživotnom treste ukladali odvolaciemu súdu, aby nezostal nečinný a vyhovel horeuvedeným námietkam sťažovateľa.»

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd zamietnutím odvolania porušil jeho práva na spravodlivý súdny proces, a preto žiada, aby ústavný súd v náleze deklaroval porušenie jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) dohovoru, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ doručil 27. marca 2007 podanie označené ako „Doplnenie dôvodov sťažnosti zo dňa 6. 2. 2007“, v ktorom okrem iného uvádza:

„V trestnom konaní, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Toš 45/2006... došlo aj k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces tým, že vec nebola prejednaná zákonným sudcom a súdom...

K tomu je potrebné uviesť, že o námietke prokurátora, ktorý podal sťažnosť dňa 15. 11. 2004 proti rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1 T 6/2004 ktorým bola vec postúpená Špeciálnemu súdu v Pezinku, nebolo do meritórneho skončenia veci rozhodnuté.

Najvyšší súd svojim uznesením sp. zn. 4 To 101/2004 zo dňa 19. 1. 2004 o tejto námietke prokurátora vôbec nerozhodol a preto všetky ostatné dôkazy ktoré vykonal Špeciálny súd sú nezákonné.

Sťažovateľ zastáva názor, že vo veci mal naďalej konať Krajský súd v Prešove pod sp. zn. 1 T 6/2004.“

Následne doručil sťažovateľ ústavnému súdu 20. apríla 2007 ďalšie podanie označené ako „Ďalšie doplnenie dôvodov sťažnosti zo dňa 06. 02. 2007 a oprava doplnených dôvodov zo dňa 26. 03. 2007“, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Vo vonku označenej veci dopĺňujem svoje podania návrhom, aby Ústavný súd rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v zákonnej lehote v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 101/2004 nerozhodol o sťažnosti M. J. a krajského prokurátora v Prešove proti uzneseniu KS Prešov sp. zn. 1 T 6/2004 v časti týkajúcej sa rozhodnutia o postúpení veci Špeciálnemu súdu v Pezinku, porušil jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd prikazuje Špeciálnemu súdu Slovenskej republiky v Bratislave vrátiť spis vedený na Najvyššom súde SR pod č. 1 Toš 45/2006 na nové konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie:

Na Krajský súd v Prešove bola podaná obžaloba na obv. M. J. a ďalších pre trestný čin vraždy a iné.

Krajský súd v Prešove v konaní pod číslom 1 T 6/2004 postúpil trestnú vec proti sťažovateľovi a spol. na prejednanie Špeciálnemu súdu ako súdu vecne príslušnému.

Ďalej rozhodol, že ponecháva všetkých obvinených vo väzbe z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. a, b c, ods. 2 Tr. por.

Proti rozhodnutiu KS Prešov podal krajský prokurátor v Trenčíne sťažnosť s tým, že vo veci nie je oprávnený konať Špeciálny súd.

Sťažnosť podal aj sťažovateľ, a to pre ten istý dôvod, ako aj pre dôvody väzby.

Najvyšší súd SR v konaní pod č. 4 To 101/2004 zamietol sťažnosť spoluobvineného Ing. M. a zrušil rozhodnutie KS Prešov, pokiaľ ide aj o sťažovateľa v zmysle § 67 ods. 1 písm. b) Tr. por. a o sťažnosti prokurátora, ako aj obvinených o postúpení veci Špeciálnemu súdu nerozhodol vôbec.

Pripájam do prílohy Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 315/06, kde Ústavný súd SR dňa 15. 03. 2007 rozhodol o tom istom porušení práva sťažovateľa konštatovaním, že jeho právo skutočne porušené bolo.“

Ústavný súd si ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu, ktoré mu bolo doručené 4. júna 2007. Vo vyjadrení je uvedené:

„Na základe Vašej žiadosti o vyjadrenie k sťažnosti obž. M. J. oznamujeme nasledovné skutočnosti:

1. K uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. decembra 2006, sp. zn. 1 Toš 45/2006 - týmto uznesením Najvyšší súd SR podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zamietol odvolanie obžalovaného M. J. (a ďalších sedem spoluobžalovaných) proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku zo 6. júna 2006 sp. zn. PK 1 Tš 1/2005. Predmetné uznesenie bolo predsedom senátu vypracované 19. februára 2007 a vypravené súdu prvého stupňa 21. februára 2007. Lehota na vypracovanie tohto uznesenia bolo do 8. januára 2007, bola však predsedom Najvyššieho súdu SR predĺžená do 28. februára 2007.

Vo vzťahu k námietkam, ktoré uplatnil obžalovaný M. J. v podanej sťažnosti pripomíname iba to, že rovnakú argumentáciu tento obžalovaný uplatnil v rámci trestného konania. Súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd sa s touto argumentáciou vysporiadal zákonným spôsobom, čo je zrejmé z obsahu odôvodnenia vyššie citovaných rozhodnutí, na ktoré v celom rozsahu odkazujeme.

2. K uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2005, sp. zn. 4 To 101/2004 - súd riešil sťažnosť obžalovaných uvedených v tomto uznesení, vrátane obžalovaného M. J. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 14. októbra 2004, sp. zn. 1 T 6/04, v procesnej situácii po predbežnom prejednaní obžaloby, kedy riešil otázku postúpenia veci príslušnému súdu a obligatórne rozhodoval o ďalšom trvaní väzby obvinených. Tieto rozhodnutia zodpovedajú skutkovému stavu veci v čase po podaní obžaloby, ako aj konštantnej judikatúre vzťahujúcej sa na danú problematiku. V tomto rozsahu vyplývajú dôvody uvedeného rozhodnutia z odôvodnenia napadnutého uznesenia, najmä na strane 10 až 12, ku ktorým z vyššie uvedených dôvodov nemáme čo dodať.

So zreteľom na skutočnosti uvedené v bodoch 1. a 2. navrhujeme, aby Ústavný súd SR predmetnú sťažnosť neprijal na ďalšie konanie.“

Ústavný súd zaslal 5. júna 2007 vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu právnej zástupkyňi sťažovateľa a určil lehotu na jej prípadné zaujatie stanoviska s upozornením, že

ak tak neučiní, ústavný súd vo veci rozhodne na základe dokumentácie, ktorú má k dispozícii. Právna zástupkyňa sťažovateľa v určenej lehote a ani do dňa predbežného prerokovania sťažnosti k vyjadreniu predsedu najvyššieho súdu stanovisko nezaujala.

II.

Relevantná právna úprava

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. „Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

...

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.“

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

„c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.“

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

III.

Východiská pre rozhodnutie ústavného súdu

1. K porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 45/2006 zo 7. decembra 2006

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že mechanizmus ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím

došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Na základe uvedeného bolo úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa posúdiť, či boli skutkové a právne názory, o ktoré sa opiera napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa a ostatných obžalovaných proti odsudzujúcemu rozsudku špeciálneho súdu sp. zn. PK 1 Tš 1/2005 zo 6. júna 2006, z ústavného hľadiska ospravedliteľné a udržateľné, a či ním (ne)mohlo dôjsť k porušeniu namietaných základných práv sťažovateľa.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstata námietok sťažovateľa proti označenému uzneseniu najvyššieho súdu spočíva v tvrdení, že v jeho trestnej veci došlo *„k pochybeniam pri ustálení správnosti jednotlivých dôkazov a tie bolo možné odstrániť jedine vykonaním ďalšieho dokazovania, ktoré navrhol a ktorým nebolo vyhovené“*.

Z vyjadrenia predsedu najvyššieho súdu k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v nej uplatnil rovnakú argumentáciu ako v trestnom konaní, pričom *„odvolací súd sa s touto argumentáciou vysporiadal zákonným spôsobom, čo je zrejmé z obsahu odôvodnenia vyššie citovaných rozhodnutí, na ktoré v celom rozsahu odkazujeme“*.

Po preskúmaní obsahu označeného uznesenia najvyššieho súdu a ďalšej spisovej dokumentácie ústavný súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery, o ktoré sa opiera napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, nemožno považovať ani za neodôvodnené, ani za arbitrárne, pričom tieto sú zároveň podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Z odôvodnenia namietaného uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa primerane zaoberal aj konkrétnymi námietkami sťažovateľa, ktoré opakovane vyjadril aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, keď v ňom okrem iného uviedol nasledovné:

«Taktiež odvoláciu námietku obžalovaného M. J., že špeciálny súd k takýmto záverom dospel iba na základe výpovedí obžalovaných O. N. a J. L. ako aj svedka J. K., ktoré sú vzhľadom na počet ním uvedených rozporov, nedôveryhodné, považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za neopodstatnenú.

V tejto súvislosti treba obžalovanému M. J. dať do pozornosti spôsob a vývoj jeho obhajobnej argumentácie v priebehu prípravného konania a konania pred špeciálnym súdom. Obžalovaný M. J. v priebehu doterajšieho konania spáchanie týchto skutkov popieral a svoju obhajobnú argumentáciu neustále menil, alebo prispôboval dôkaznej situácii, zvlášť čo sa týka usmrtenia poškodeného A. B., v prípade ktorého niektoré jeho predchádzajúce obhajobné tvrdenia vyznievali priam detinsky (napr. „utekal som za poškodeným, podkopol som mu nohy a ako sme spadli, tak padol výstrel, vzápätí druhý a tretí“ atď.).

V tomto smere je potrebné ďalej zdôrazniť, že tvrdenia obžalovaných O. N. a J. L. ako aj svedka J. K. boli objektivizované aj závermi znalcov z odboru zdravotníctva, odvetvie súdne lekárstvo, a to najmä pokiaľ ide o otázku mechanizmu vzniku smrti poškodených A. B. a Š. H.

Napokon neobstojí ani tá odvolacia námietka obžalovaného M. J., ktorou namietal procesný postup špeciálneho súdu. Podľa jeho názoru špeciálny súd vylúčením tzv. ekonomickej časti Devín banky na samostatné konanie výrazným spôsobom narušil jeho právo na objasnenie motívu konania v súvislosti s tzv. násilnou časťou Devín banky.

V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že tento procesný postup špeciálneho súdu bol nielen zákonný, ale aj nevyhnutný, keďže v ostatnom čase sa v trestných veciach zo strany obžalovaných a ich obhajcov udomácnil špecifický spôsob obhajoby založený na vytváraní rôznych prekážok v konaní (námietky zaujatosti, pracovná neschopnosť krátko pred termínom hlavného pojednávania atď.), ktorých účelom je čo najdlhšie oddaľovať rozhodnutie súdu o podanej obžalobe.»

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu

nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Opierajúc sa o uvedené ústavný súd dospel k záveru, že s námietkami sťažovateľa vyjadrenými v jeho sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, a ktoré boli zároveň aj súčasťou jeho odvolania proti prvostupňovému odsudzujúcemu rozsudku špeciálneho súdu, sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom, a preto podľa jeho názoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 45/2006 zo 7. decembra 2006 nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) a d) dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. K porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a jeho práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005

Z doplnení sťažnosti doručených ústavnému súdu 27. marca 2007 a 20. apríla 2007 vyplýva, že sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd „v zákonnej lehote v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 101/2004 nerozhodol o sťažnosti M. J. a krajského prokurátora v Prešove proti uzneseniu KS Prešov sp. zn. 1 T 6/2004 v časti týkajúcej sa rozhodnutia o postúpení veci Špeciálnemu súdu v Pezinku“.

Sťažovateľ v tejto súvislosti zastáva názor, že „vo veci mal naďalej konať Krajský súd v Prešove pod sp. zn. 1 T 6/2004“.

Z povahy veci vyplýva, že sťažovateľ namieta nečinnosť najvyššieho súdu, t. j. jeho „iný zásah“, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005 zároveň nerozhodol aj o sťažnosti krajskej prokuratúry zo 16. novembra 2004 a tiež sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004, ktorým bola vec postúpená špeciálnemu súdu ako súdu vecne príslušnému, a že v dôsledku toho v ďalšom priebehu konania vo veci konal a rozhodol vecne nepríslušný súd.

Pri posudzovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ sa o namietaných skutočnostiach dozvedel už doručením označeného uznesenia najvyššieho súdu z 19. januára 2005 a bez akýchkoľvek pochybností na základe ďalších úkonov špeciálneho súdu v jeho trestnej veci. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zdôraznil, že sťažovateľ mal možnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu namietat nečinnosť (iný zásah) najvyššieho súdu súvisiacu s tým, že nerozhodol o jeho sťažnosti a tiež o sťažnosti krajskej prokuratúry proti označenému uzneseniu krajského súdu o postúpení veci špeciálnemu súdu bezprostredne potom, ako sa o tom dozvedel, a nie až po právoplatnom rozhodnutí v jeho trestnej veci.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ v časti namietajúcej porušenie svojich práv podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru nečinnosťou (iným zásahom) najvyššieho súdu, ku ktorej malo dôjsť tým, že nerozhodol (v zákonnej lehote) o sťažnosti krajskej prokuratúry a sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 T 6/04 z 14. októbra 2004, ktorým bola vec postúpená špeciálnemu súdu, podal svoju sťažnosť ústavnému súdu zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Zmeškanie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti, pričom zákon o ústavnom súde

neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03). Z tohto dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie časti sťažnosti z dôvodu oneskoreného podania bolo už právne irelevantné zaoberať sa vecnou stránkou námietky sťažovateľa spočívajúcej v tvrdení, že vo veci konal a rozhodol vecne nepríslušný súd. Nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd pripomína, že túto (procesnú) námietku uplatnil sťažovateľ aj vo svojom odvolaní proti rozsudku špeciálneho súdu sp. zn. PK 1 Tš 1/2005 zo 6. júna 2006, pričom najvyšší súd jej zamietnutie podrobne vysvetlil v odôvodnení svojho uznesenia sp. zn. 1 Toš 45/2006 zo 7. decembra 2006 (str. 21 a 22).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2007